

Rigorózní práce je zaměřená na objektivizaci potenciálu možností využívat výchovně vzdělávací působení v rámci sociální práce s cílovou skupinou osob bez přístřeší. Teoretická část se zaměřuje na kritickou reflexi příčin vzniku bezdomovectví z psychologického, sociálního a časového hlediska. Znalost kauzálního vývoje tohoto sociálně patologického jevu je důležité pro tvorbu metod výchovně sociálních přístupů, které lze aplikovat v rámci socioterapie. Práce dále diskutuje typologii osob bez přístřeší podle jejich možností, schopností a dovedností. Kapitola, která přímo směřuje k samotné socioterapii, jejímu praktickému využití při sociální práci s osobami, popisuje využití této metody v praxi. Závěr teoretické části zvažuje možnosti výkonu samosprávných činností centrální pražské části v procesu výchovy a vzdělávání společnosti, jak v souvislosti s odbornou pomocí, tak v rámci běžných interakcí.

Provedené dotazníkové šetření zkoumá motivaci, názory a aktivity osob bez přístřeší v otázce vzdělávání. Postoje a s nimi související skutečnosti jsou zkoumány kvantitativními výzkumnými metodami prostřednictvím techniky dotazníkového šetření face-to-face. Výsledek potvrdí nebo vyvrátí domněnku, že lidé, žijící dlouhodobě v nepříznivé životní situaci, mají zájem o rozšiřování, doplnění vzdělávání nebo zapojení se do aktivizačních projektů zaměřených na tréninkové zaměstnání.